

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 429/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Mgr. Petrom Vernarecom, advokátom, Karadžičova 16, Bratislava, proti uzneseniam Správneho súdu v Košiciach č. k. 6S/8/2024-273 z 9. decembra 2024 a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Stk/2/2025 z 26. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práv na spravodlivé súdne konanie a prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na prístup k spravodlivosti podľa čl. 13 Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím uzneseniami správneho súdu a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NSS“), ktoré žiada zrušiť s tým, že jej bude priznané finančné zadost'učinenie 3 000 eur.

II.

2. Sťažovateľka 15. augusta 2022 požiadala samosprávny kraj podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov o poskytnutie informácie týkajúcej sa faktúr vystavených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb pre stredné školy. Samosprávny kraj postúpil žiadosť stredným školám, no časť z nich požadovanú informáciu sťažovateľke neposkytlo a ani v zákonnej lehote nevydalo rozhodnutie o neprístupnení informácie. Proti týmto fiktívnym rozhodnutiam sa sťažovateľka odvolala, no samosprávny kraj o jej odvolaní nerozhodol. V nadväznosti na to sťažovateľka podala na okresnom úrade návrh na začatie konanie o priestupku podľa § 21a

zákona o slobode informácií. Okresný úrad na 4. máj 2023 nariadil ústne pojednávanie, z ktorého sa sťažovateľka ospravedlnila s tým, že napĺňa svoje právo podľa čl. 40 ústavy. Okresný úrad sťažovateľku vyzval na preukázanie jej zdravotného stavu, ktorý jej nedovoľoval zúčastniť sa na ústnom pojednávaní. Na to sťažovateľka nereagovala. Okresný úrad preto konanie zastavil. Na odvolanie sťažovateľky bolo toto rozhodnutie potvrdené rozhodnutím okresného úradu z 9. januára 2024.

3. Proti rozhodnutiu okresného úradu z 9. januára 2024 podal prokurátor 17. apríla 2024 protest, ktorému okresný úrad 27. mája 2024 vyhovel a svoje rozhodnutie z 9. januára 2024 zrušil. Proti zrušujúcemu rozhodnutiu okresného úradu sa sťažovateľka odvolala a rozhodnutím ministerstva z 22. augusta 2024 bolo toto odvolanie sťažovateľky zamietnuté a protestu prokurátora vyhovujúce rozhodnutie bolo potvrdené. Rozhodnutie ministerstva nadobudlo právoplatnosť 9. októbra 2024.

4. Popri proteste prokurátora podala sťažovateľka 22. februára 2024 správnu žalobu, ktorou sa domáhala prieskumu rozhodnutia okresného úradu z 9. januára 2024. Správny súd potom, ako zistil, že toto rozhodnutie bolo na protest prokurátora zrušené, pričom zrušujúce rozhodnutie nebolo napadnuté správnu žalobu, ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením z 9. decembra 2024 konanie o správnej žalobe sťažovateľky zastavil, čo odôvodnil § 99 písm. c) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), podľa ktorého správny súd konanie zastaví, ak preskúmané rozhodnutie bolo medzitým zrušené na základe protestu prokurátora; ak rozhodnutie o proteste prokurátora bolo následne napadnuté na správnom súde v inom konaní inou osobou, správny súd uznesením konanie zastaví len so súhlasom žalobcu.

5. Proti tomuto uzneseniu správneho súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť. Namietla dĺžku konania o jej správnej žalobe a to, že správny súd sa nedostatočne vysporiadal s jej námietkami proti rozhodnutiu okresného úradu o proteste prokurátora. Namietla tiež, že sa nemohla vyjadriť k podaniu okresného úradu, ktoré jej správny súd nedoručil a rozhodol len na základe tvrdení okresného úradu. Okrem toho správny súd vytkla, že sa nevenoval jej námietkam o nečinnosti okresného úradu, keďže v správnej žalobe žiadala okresnému súdu uložiť povinnosť začať konanie o priestupkoch podľa § 21a ods. 1 zákona o slobode informácií. Podľa sťažovateľky mal správny súd skúmať splnenie podmienok na vylúčenie časti jej žaloby ohľadne nečinnosti na samostatné konanie podľa § 25 SSP v spojení s § 166 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

6. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením NSS kasačnú sťažnosť sťažovateľky zamietol. Stotožnil sa s rozhodnutím o zastavení konania o správnej žalobe a s postupom správneho súdu, ktorý mu predchádzal a ktorého podstatou bolo to, že správny súd vyčkal na právoplatnosť rozhodnutia o proteste prokurátora. Podľa NSS nebol dôvod na to, aby správny súd vyjadrenie okresného úradu, v ktorom boli tvrdené len skutočnosti podstatné na skúmanie procesnej podmienky podľa § 99 písm. c) SSP, zasielal sťažovateľke, ktorá okrem toho o týchto skutočnostiach vedela. Preto rozhodnutie správneho súdu nemohlo byť pre sťažovateľku prekvapivé. NSS zdôraznil, že nebol dôvod na to, aby sa správny súd vyjadroval k jej námietkam o nesprávnosti rozhodnutia o proteste prokurátora, keďže toto rozhodnutie mohla sťažovateľka napadnúť správnu žalobou.

7. K námietke sťažovateľky, že správny súd sa nevysporiadal s namietanou nečinnosťou okresného úradu, NSS uviedol, že nečinnosť orgánu verejnej správy je definovaná v § 3 ods. 1 písm. d) SSP

ako stav, keď orgán verejnej správy protiprávne nepokračuje v začatom administratívnom konaní alebo keď protiprávne z úradnej povinnosti nezačal administratívne konanie. Nečinnosťou orgánu verejnej správy však nie je stav, keď z rozhodnutia orgánu verejnej správy vyplýva, prečo v administratívnom konaní nekoná. NSS skonštatoval, že vo veci sťažovateľky orgány verejnej správy konali, o čom svedčí aj rozhodnutie okresného úradu, ktoré bolo následne na protest prokurátora zrušené. Okrem toho v časti návrhu týkajúceho sa spáchania priestupkov riaditeľmi stredných škôl v súvislosti s fiktívnymi rozhodnutiami o odmietnutí poskytnutia informácie okresný úrad uviedol, že tento návrh bol odložený ako oneskorený.

8. Ako nedôvodnú NSS vyhodnotil námietku sťažovateľky v súvislosti s vylúčením časti jej správnej žaloby ohľadne nečinností na samostatné konanie. K tomu uviedol, že ak orgány verejnej správy nekonajú podľa predstáv sťažovateľky, neznamená to, že došlo k nečinnosti podľa § 3 ods. 1 písm. d) SSP. To platí osobitne v situácii, keď sťažovateľka nie je oprávnená na podanie žaloby proti nečinnosti, ktorou by sa domáhala uloženia povinnosti orgánu verejnej správy začať konanie o priestupkoch podľa § 21a ods. 1 zákona o slobode informácií, keďže toto oprávnenie má len prokurátor podľa § 244 ods. 2 SSP. NSS pripustil, že správny súd sa v uznesení touto námietkou nezaoberal, no pokiaľ by zrušil uznesenie správneho súdu výlučne z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia vo vzťahu k nečinnosti okresného úradu, šlo by len o doplnenie dôvodov, ktoré by rovnako viedli k neúspechu sťažovateľky. To by bolo ne hospodárne, a preto NSS len doplnil odôvodnenie uznesenia správneho súdu, ktorého neúplnosť by však vzhľadom na dôvod zastavenia konania nemala význam pre posúdenie zákonnosti uznesenia správneho súdu.

9. K prieťahom v postupe správneho súdu NSS len dodal, že podľa § 5 ods. 7 SSP si správny súd sám určuje poradie jednotlivých procesných úkonov tak, aby konanie bolo rýchle a hospodárne a sťažnosť sťažovateľky na prieťahy bola predsedom správneho súdu podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vyhodnotená ako neopodstatnená.

III.

10. Namietané porušenie ústavných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote sťažovateľka identifikuje v tom, že správny súd jej neskoro sprístupnil elektronický spis, zdlhavo zasielal podania strán a zbytočne ju vyzýval na zaplatenie súdneho poplatku, hoci jej bola priznaná právna pomoc. Pritom správny súd o jej žalobe mohol rozhodnúť už v apríli 2024, no urobil tak až v decembri 2024. Sťažovateľka uvádza, že nedostatky v postupe správneho súdu namietla aj v kasačnej sťažnosti, no NSS na to reagoval nedostatočne.

11. Namietané porušenie ústavných práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie sťažovateľka vidí nezákonnom postupe správnych súdov, ktoré odignorovali námietky nečinnosti správnych orgánov. Osobitne kritizuje NSS, ktorý pripustil, že správny súd sa námietkou nečinnosti správnych orgánov nezaoberal a nevidel v tom dôvod na zrušenie uznesenia správneho súdu, ale na doplnenie jeho odôvodnenia. NSS tak podľa sťažovateľky ospravedlnil nedostatočné odôvodnenie uznesenia správneho súdu, no predovšetkým odmietol konať v časti namietanej nečinnosti správneho orgánu.

IV.

12. Čo sa týka namietaného porušenia ústavných práv sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote, treba uviesť, že k porušeniu týchto ústavných práv v zásade nemôže dôjsť rozhodnutiami o jej správnej žalobe a o jej kasačnej sťažnosti. K porušeniu týchto práv môže dôjsť len postupom správneho súdu alebo postupom NSS v konaní. Sťažovateľka však postup týchto súdov v návrhu na rozhodnutie ústavného súdu neoznačuje a porušenie týchto ústavných práv spája len s namietanými rozhodnutiami. Preto je jej ústavná sťažnosť v časti porušenia týchto práv uzneseniami správneho súdu a NSS zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

13. I keby sťažovateľka v súvislosti s návrhom na vyslovenie porušenia ústavných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote správne označila postup správneho súdu a NSS, nebol by dôvod na to, aby bolo jej ústavnej sťažnosti vyhovené. Je tomu tak preto, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie tohto základného práva. Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania. (IV. ÚS 610/2020). Správny súd o správnej žalobe sťažovateľky rozhodol po niečo viac ako 10 mesiacov od jej podania a NSS o jej kasačnej sťažnosti rozhodol približne po troch mesiacoch od jej podania.

14. Stav právnej neistoty sťažovateľky, osobitne ak ňou namietané rozhodnutie okresného úradu bolo zrušené ešte pred rozhodnutím správneho súdu, nenadobudol takú intenzitu, ktorá by viedla k porušeniu jej ústavných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote. Rovnako ústavný súd rozhodol v obdobných veciach v správnom súdnom konaní: 30 mesiacov trvajúce konanie a 22-mesačná nečinnosť po doručení vyjadrení (IV. ÚS 549/2024), 28 mesiacov trvajúce konanie a 16-mesačná nečinnosť po rozhodnutí o návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe (IV. ÚS 547/2024) a 26 mesiacov trvajúce konanie s viacerými kratšími obdobiami nečinnosti (III. ÚS 389/2024). Treba doplniť, že zo sťažovateľkou tvrdených čiastkových nedostatkov v postupe správneho súdu (oneskorené sprístupnenie elektronického spisu, zdĺhavé zasielanie podaní a zbytočná výzva na zaplatenie súdneho poplatku) pri zohľadnení celkovej dĺžky konania nemožno dospieť k záveru o porušení jej ústavných práv.

15. Napokon treba uviesť, že ak aj sťažovateľka tieto nedostatky v postupe správneho súdu namietala v kasačnej sťažnosti, nebol dôvod na to, aby sa k nim NSS osobitne vyjadroval, keďže predmetom jeho rozhodovania bola správnosť napadnutého uznesenia správneho súdu, a nie to, či v jeho postupe došlo k prietahom. Preto je nedôvodná námietka sťažovateľky o tom, že NSS nedostatočne reagoval na jej tvrdenia o prietahoch v postupe správneho súdu.

16. Čo sa týka namietaného porušenia ústavných práv sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie uznesením správneho súdu podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde v časti ústavnej sťažnosti, nie je daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, keďže o ochrane ústavných práv uznesením správneho súdu rozhodol na základe kasačnej sťažnosti sťažovateľky

NSS ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením. Preto bola ústavná sťažnosť v časti proti uzneseniu správneho súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

17. Vo vzťahu k namietanému porušeniu ústavných práv sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie uznesením NSS je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Čo sa týka námietky sťažovateľky, podľa ktorej správne súdy odignorovali jej námietky proti nečinnosti správnych orgánov, treba uviesť, že NSS sa v namietanom uznesení týmito námietkami zaoberal. Pripustil, že správny súd sa námietkou nečinnosti orgánov verejnej správy nezaoberal. Následne však jasne vysvetlil, že pokiaľ by aj zrušil napadnuté uznesenie správneho súdu len pre jeho nedostatočné odôvodnenie ohľadne nečinnosti, viedlo by to len k doplneniu dôvodov, pre ktoré by sťažovateľka v konaní i tak nebola úspešná. Takýto prístup NSS, ktorý sťažovateľke namiesto správneho súdu vysvetlil, že postup okresného úradu by nemohla namietat' pre nedostatok procesného oprávnenia žalobou proti nečinnosti orgánu verejnej správy, nepredstavuje zásah do jej ústavných práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. To platí osobitne v situácii, keď sťažovateľka toto vysvetlenie NSS vo svojej argumentácii v ústavnej sťažnosti osobitne nespochybňuje a neidentifikuje v nej porušenie svojich ústavných práv.

18. K argumentácii NSS možno len doplniť, že ak bola sťažovateľka presvedčená, že správny súd nerozhodol o niektorej časti predmetu konania, nič jej nebránilo v tom, aby podľa § 144 ods. 1 SSP v spojení s § 142 ods. 2 SSP správneho súdu navrhla doplnenie jeho uznesenia z dôvodu, že nebolo rozhodnuté o celom predmete konania, ktorým podľa sťažovateľky nebolo len preskúmanie rozhodnutia okresného úradu, ale aj to, aby bolo okresnému súdu uložené začať konanie o priestupkoch. To platí o to viac, že z odôvodnenia uznesenia správneho súdu nič nenaznačuje, že by sa správny súd týmto osobitným žalobným návrhom sťažovateľky akokoľvek zaoberal.

19. V časti namietaného porušenia práva sťažovateľky na prístup k spravodlivosti podľa čl. 13 Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím ústavná sťažnosť okrem označenia tohto ustanovenia dohovoru neobsahuje žiadnu skutkovú a právnu argumentáciu. Ústavná sťažnosť v časti námietky porušenia tohto ústavného práva neobsahuje skutkové a právne dôvody, pre ktoré podľa sťažovateľky malo dôjsť k porušeniu tohto práva. V tejto časti tak ústavná sťažnosť nemá náležitosť ustanovenú § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a preto bola v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2025

Robert Šorl
predseda senátu